

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 1000

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 27 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
920.	— Hotărâre privind aprobarea studiului de fundamentare pentru Clinica Multifuncțională „Dr. Calistrat Grozovici” corp A și corp B	2
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
125.	— Ordin al ministrului afacerilor interne pentru stabilirea modelului de proces-verbal de constatare a contravenției, utilizat în activitatea de control în domeniul circulației pe drumurile publice	3–5
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 17 din 11 octombrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)....		6–14
	ACTE ALE COLEGIULUI FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA	
37.	— Hotărâre privind stabilirea cuantumului cotizației de membru al Colegiului Fizioterapeuților din România și a unor taxe încasate de Colegiul Fizioterapeuților din România	15–16

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind aprobarea studiului de fundamentare pentru Clinica Multifuncțională „Dr. Calistrat Grozovici” corp A și corp B

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 17 alin. (1) lit. b) și alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 39/2018 privind parteneriatul public-privat,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă studiul de fundamentare pentru Clinica Multifuncțională „Dr. Calistrat Grozovici” corp A și corp B, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Comisia Națională de Strategie și Prognoză va dispune toate măsurile necesare, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, pentru declanșarea și parcurgerea procedurii de atribuire a contractului de parteneriat public-privat pentru Clinica Multifuncțională „Dr. Calistrat Grozovici” corp A și corp B.

Art. 3. — În cazul în care pe parcursul derulării procedurii de atribuire a contractului de parteneriat public-privat vor fi efectuate actualizări sau modificări în conținutul studiului de fundamentare, acestea vor fi incluse în proiectul de contract de parteneriat public-privat care se supune spre aprobare prin hotărâre a Guvernului.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

Președintele Comisiei Naționale
de Strategie și Prognoză,

Ion Ghizdeanu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul sănătății,

Sorina Pinte

București, 15 noiembrie 2018.

Nr. 920.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1000 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru stabilirea modelului de proces-verbal de constatare a contravenției, utilizat în activitatea de control în domeniul circulației pe drumurile publice

Având în vedere dispozițiile Legii nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale și ale art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 109 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Modelul procesului-verbal de constatare a contravenției în domeniul circulației pe drumurile publice, în situația în care constatarea contravenției se face de către agentul constatat direct sau cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, este prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Modelul procesului-verbal de constatare a contravenției în domeniul circulației pe drumurile publice, în situația în care constatarea contravențiilor se face exclusiv cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, este prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Nucu Marin,
secretar de stat

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 17

din 11 octombrie 2018

Dosar nr. 2.018/1/2018

Mirela Sorina Popescu — președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Oana Burnel — judecător la Secția penală
 Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală
 Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală
 Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală
 Silvia Cerbu — judecător la Secția penală
 Florentina Dragomir — judecător la Secția penală
 Anca Mădălina Alexandrescu — judecător la Secția penală
 Daniel Grădinaru — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală în Dosarul nr. 6.533/107/2017 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor”.

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 2.018/1/2018 este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Diana Gabriela Vlădaia, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Oana Burnel, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Marinela Mincă, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.018/1/2018 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Totodată, a învederat că a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, care nu au transmis puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

La data de 21 august 2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 1.931/C/1.848/III-5/2018 prin care s-a adus la cunoștință că în cadrul Secției judiciare — Serviciul judiciar penal a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând chestiunea de drept supusă dezlegării în prezenta cauză. De asemenea, la aceeași dată, au fost depuse la dosarul cauzei concluzii scrise formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a precizat că este admisibilă sesizarea formulată, fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

Procurorul a arătat referitor la problema de drept supusă dezlegării, dacă în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, că pentru reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal nu este necesar ca pentru infracțiunea de omor săvârșită anterior să fi intervenit termenul de reabilitare sau să se fi dispus deja reabilitarea autorului.

De altfel, a susținut că, potrivit textului de incriminare prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, prin *omorul calificat* se înțelege omorul săvârșit de o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor. De altfel, a arătat că doctrina și practica au admis, în mod constant, sub imperiul Codului penal anterior faptul că în antecedenta infracțiunii agravante de omor intră atât infracțiunea de omor în formă consumată, cât și tentativa la infracțiunea de omor. De asemenea s-a mai susținut că prin art. 242 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, voința legiuitorului a fost aceea de a sancționa un antecedent al făptuitorului și că în raport cu aceste dispoziții legale, pentru existența elementului circumstanțial în discuție nu are relevanță dacă pentru fapta de omor săvârșită anterior autorul a fost sau nu condamnat definitiv ori dacă a executat sau nu pedeapsa.

Totodată, procurorul a menționat că nu interesează dacă pentru infracțiunea de omor săvârșită anterior autorul beneficiase de vreo cauză de atenuare a pedepsei ori dacă a intervenit amnistia, prescripția sau reabilitarea, cu atât mai mult cu cât aceste din urmă împrejurări sunt aspecte care pot conduce la înlăturarea răspunderii penale sau a consecințelor condamnării, dar fără să conducă la înlăturarea infracțiunii anterior comise în materialitatea sa.

De asemenea s-a mai susținut că reabilitarea poate să conducă la încetarea caracterului de antecedent penal pentru infracțiunea comisă anterior, prin raportare exclusiv la condițiile expres și limitativ prevăzute de art. 41 alin. (1) din Codul penal, însă nu determină extrapolarea condițiilor cerute pentru al doilea termen de recidivă cu privire la elementul circumstanțial al infracțiunii de omor calificat.

Așadar, în opinia reprezentantului Ministerului Public s-a precizat că nu este necesară pentru reținerea agravantei îndeplinirea condiției ca cea de-a doua infracțiune să fi fost comisă până la împlinirea termenului de reabilitare sau constatare a acesteia. De altfel, s-a susținut că cele două criterii de agravare au natură juridică diferită și elementul circumstanțial agravant intră în elementele circumstanțiale ale infracțiunii și reflectă, de altfel, pericolozitatea autorului și nu starea de recidivă anterioară.

În concluzie, s-a solicitat admiterea sesizării Curții de Apel Alba Iulia și dezlegarea problemei de drept în sensul celor arătate.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 13 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.533/107/2017, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Să se stabilească dacă în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală este investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelurilor declarate de procuror și inculpata M.M. împotriva Sentinței penale nr. 55 din 16 aprilie 2018, pronunțată de Tribunalul Alba — Secția penală în Dosarul nr. 6.533/107/2017.

Prin sentința penală menționată s-a constatat că, la termenul din 2 aprilie 2018, a fost admisă cererea de schimbare a încadrării juridice invocate din oficiu de instanță din infracțiunea de tentativă la omor calificat prevăzută de art. 32 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 188 alin. (1)—art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal în infracțiunea de tentativă la infracțiunea de omor prevăzută de art. 32 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 188 alin. (1) din Codul penal, prin raportare la art. 165 din Codul penal, art. 167 și art. 169 din același cod, precum și cererea de judecare a cauzei în procedura simplificată prevăzută de art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală,

având în vedere schimbarea de încadrare juridică, iar în baza art. 32 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 188 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală a dispus condamnarea inculpatei M.M. la o pedeapsă de 4 ani închisoare și aplicarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a) și b) din Codul penal pe o durată de 1 an.

În fapt, s-a reținut că, la 12 noiembrie 2017, în timp ce se afla la domiciliul său, inculpata M.M., în urma unei neînțelegeri spontane, pe fondul consumului de alcool, a aplicat persoanei vătămate o lovitură cu un cuțit, provocându-i o plagă penetrantă a hemitoracelui stâng, aceasta suferind leziuni care au necesitat pentru vindecare 25—30 de zile de îngrijiri medicale și care i-au pus viața în primejdie.

Totodată, din fișa de cazier a rezultat că, prin Sentința penală nr. 107 din 7 martie 2011, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 67/107/2011, definitivă prin Decizia nr. 1.286 din 24 aprilie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, inculpata a fost condamnată la o pedeapsă rezultantă de 2 ani închisoare pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat prevăzute de art. 20 din Codul penal din 1969 raportat la art. 175 alin. (1) lit. i) din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 74 și art. 76 din același cod și a infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, reținându-se că, la data de 9 februarie 2010, pe fondul stării de ebrietate, i-a aplicat victimei o lovitură cu un pahar spart în zona gâtului, fiindu-i pusă viața în primejdie, și a produs scandal public într-un local din municipiul Aiud.

Instanța a reținut că inculpata a fost liberată din executarea pedepsei la data de 2 iulie 2013, cu un rest de executat de 303 zile care s-a împlinit la data de 2 mai 2014, dată la care se consideră că a luat sfârșit executarea acestei pedepse, inculpata fiind reabilitată de drept la data de 2 mai 2017, anterior comiterii faptei pentru care este judecată.

Prin urmare, s-a apreciat că nu se mai poate susține că inculpata a comis o infracțiune atât timp cât este reabilitată de drept și, pe cale de consecință, nu se mai poate reține agravanta la încadrarea juridică a faptei, respectiv nu mai poate fi considerată ca o persoană care a mai comis o tentativă la infracțiunea de omor, conform art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel procurorul și inculpata M.M.

La termenul de judecată din 13 iunie 2018, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a pus în discuție oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, a constatat îndeplinire toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și a dispus sesizarea instanței supreme.

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală s-a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a constatat că între dispozițiile art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal din 1968 și art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal în vigoare nu există modificări de esență, motiv pentru care a apreciat că modificarea legislativă nu tranșează controversele dintre practica judiciară și doctrină cu privire la efectele reabilitării persoanei anterior condamnate pentru o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor asupra încadrării juridice a faptei.

În acest sens s-a arătat că practica judiciară a instanței supreme a fost constantă, reținându-se că „nu are relevanță împrejurarea că pentru prima faptă a intervenit prescripția, fapta a fost amnistiată ori s-a împlinit termenul de reabilitare (Tribunalul

Suprem — Decizia nr. 109/1973, Tribunalul Suprem — Decizia nr. 3.319/1974, Tribunalul Suprem — Decizia nr. 2.899/1976, Tribunalul Suprem — Decizia nr. 2.080/1984, Curtea Supremă de Justiție — Decizia nr. 2.369/26.05.2000, Înalta Curte de Casație și Justiție — Decizia nr. 1.363/12.04.2010).

Curtea de Apel Alba Iulia a arătat că se realizează punctului de vedere exprimat în literatura de specialitate conform căruia reabilitarea atrage imposibilitatea reținerii circumstanței agravante prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal și a menționat în acest sens lucrări de specialitate elaborate subsecvent intrării în vigoare a Codului penal în vigoare.

S-a concluzionat că, în raport cu efectele reabilitării, înlăturarea consecințelor condamnării, practica judiciară nu este previzibilă deoarece intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare îndreptățește persoana condamnată să considere că nu ar putea fi reținută împrejurarea condamnării anterioare.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată s-a evidențiat opinia majoritară potrivit căreia intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, nu împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor. S-a arătat că nu există diferențe substanțiale între Codul penal în vigoare și cel anterior sub aspectul reglementării circumstanței agravante, iar textul nu face referire la o soluție de condamnare. De altfel, rațiunea reținerii de către legiuitor a formei agravante a fost aceea de a sancționa perseverența autorului unei infracțiuni de omor care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor.

În acest sens au opinat curțile de apel Brașov, București, Cluj, Galați, Pitești, Ploiești, tribunalele Cluj, Călărași, Ilfov, Ialomița, Olt și Judecătoria Odorheiu Secuiesc.

Au fost identificate hotărâri relevante care au fost transmise spre exemplificare, respectiv Sentința penală nr. 348 din 9 noiembrie 2015, pronunțată de Tribunalul Cluj în Dosarul nr. 2.275/117/2015; Decizia penală nr. 75/A/2016 din 22 ianuarie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori în același dosar; Decizia penală nr. 37/A din 19 februarie 2009, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

În argumentarea opiniei exprimate, instanțele amintite au precizat, în esență, că legiuitorul face referire la conceptul de faptă, iar nu de infracțiune, justificându-se reținerea circumstanței agravante ținând cont de antecedenta faptuitorului, indiferent dacă a intervenit sau nu reabilitarea, amnistia ori prescripția, chestiune care nu prezintă relevanță sub aspectul încadrării juridice actuale în infracțiunea de omor calificat, cu reținerea elementului circumstanțial prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

S-a reținut că ceea ce contează pentru reținerea agravantei este, potrivit textului de incriminare, comiterea unei infracțiuni, iar nu condamnarea pentru acea infracțiune. Din moment ce se reține comiterea unei infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, nu are consecințe din acest punct de vedere faptul că ulterior a intervenit reabilitarea pentru acea condamnare.

În opinia contrară s-a arătat, în esență, că intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o

infracțiune de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor. În susținerea acestei opinii s-a subliniat că săvârșirea unei noi infracțiuni de omor nu poate constitui element circumstanțial al infracțiunii de omor calificat, întrucât infracțiunea de omor comisă anterior nu mai este susceptibilă de consecințe juridice penale ca efect al reabilitării.

În acest sens au comunicat puncte de vedere curțile de apel Timișoara, Craiova, Suceava, tribunalele Brașov, Timiș, Caraș-Severin, Arad, Olt și judecătorii Toplița și Luduș.

O opinie concordantă a fost exprimată de judecătorii din cadrul Secției penale a tribunalelor Iași, București și Vaslui care au arătat că, doar în cazul în care s-a dispus reabilitarea judecătorească pentru infracțiunea anterioară de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, nu se poate reține circumstanța agravantă prevăzută de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal. Pentru identitate de rațiune, opinia potrivit căreia, chiar dacă persoana nu s-a adresat instanței de judecată cu o cerere de reabilitare judecătorească, la împlinirea termenului prevăzut de art. 166 din Codul penal, persoana respectivă este considerată reabilitată pentru fapta de omor comisă, iar dacă, după împlinirea acestui termen, săvârșește o nouă infracțiune de omor nu poate fi reținută forma agravantă prevăzută de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, a fost împărțită și de tribunalele Giurgiu și Teleorman.

S-a apreciat că vor fi înlăturate toate consecințele condamnării inițiale pentru infracțiunea de omor, inclusiv decăderi, interdicții, incapacități care ar atrage aplicabilitatea formei calificate conform art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal în eventualitatea comiterii unei noi infracțiuni de omor de către condamnatul reabilitat.

Răspunsurile Curții de apel Constanța, tribunalele Covasna, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Sălaj, Cluj, Constanța, Tulcea, judecătorii Gheorgheni, Miercurea-Ciuc, Oravița, Moldova Nouă, Reșița și Caransebeș cuprind doar mențiunea neidentificării, în jurisprudența acestora ori, după caz, a instanțelor din circumscriptie, a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Departamentul de drept public din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, prin prof. dr. Viorel Pașca, a opinat în sensul că intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, nu are relevanță pentru calificarea infracțiunii comise ulterior ca infracțiune de omor calificat deoarece reabilitarea poate șterge doar decăderile decurgând din condamnare, dar nu poate șterge existența materială a infracțiunii anterioare și nici persistența infracțională a infractorului în comiterea faptelor cu violență, or, intenția constantă a legiuitorului (regăsită încă în Codul penal din 1937 prin prevederea unei recidive speciale) a fost aceea de a sancționa mai grav reiterarea comportamentului infracțional comis prin violență.

S-a arătat că, în literatura juridică, s-a exprimat opinia potrivit căreia nu are relevanță împrejurarea că pentru prima faptă a intervenit prescripția, s-a împlinit termenul de reabilitare sau că fapta a fost amnistiată, deoarece acestea nu exclud existența faptei anterioare în materialitatea ei, iar legea nu prevede vreo excepție de la incidența acestei agravante (G. Antoniu în *Explicațiile noului Cod penal*, vol. III, Editura Universul Juridic, 2015, p. 47).

În fine, s-a subliniat că practica judiciară dezvoltată pe marginea incriminării corespondente din Codul penal anterior era în sensul opiniei amintite mai sus.

Departamentul de drept public din cadrul Universității Babeș-Bolyai — Facultatea de Drept din Cluj-Napoca, prin lect. univ. dr. Daniel Nițu, a opinat în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor.

Astfel, s-a subliniat că, în circumscrierea sferei sale de incidență, trebuie avută în vedere realitatea juridică (existența unei infracțiuni de omor, aptă în continuare să producă consecințe sau efecte juridice *lato sensu*), și nu realitatea faptică (existența unei fapte de ucidere a unei persoane cu intenție, indiferent de alte circumstanțe).

De asemenea s-a apreciat ca fiind relevantă o paralelă cu instituția recidivei care, la art. 41 din Codul penal, prevede în mod expres că nu poate constitui primul termen al recidivei o condamnare pentru care a intervenit reabilitarea. Or, s-a apreciat că, dacă în cazul recidivei se admite că infracțiunile pentru care a intervenit reabilitarea nu pot atrage aplicarea acestei cauze de agravare a răspunderii, nu există vreun motiv rațional pentru care soluția să fie diferită.

Însă, raportat la a două teză a întrebării, respectiv dacă împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, în considerarea condițiilor prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, s-a apreciat că se impune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a acestei chestiuni de drept.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

1. *Jurisprudența națională relevantă*

În materialul transmis de curțile de apel au fost identificate doar două hotărâri judecătorești definitive în care se analizează chestiunea de drept ridicată. Astfel, în considerentele Deciziei penale nr. 75 din 22.01.2016 a Curții de Apel Cluj se arată că împlinirea termenului de reabilitare nu prezintă relevanță sub aspectul încadrării juridice a faptei, invocându-se practica judiciară constantă și doctrina concordantă, în timp ce Curtea de Apel Suceava menționează tangențial în Decizia penală nr. 1.247 din 11.12.2017 faptul că reabilitarea ar împiedica reținerea omorului calificat pentru a argumenta înlăturarea agravantei în situația în care infracțiunea anterioară de omor a fost comisă în minorat.

2. *Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție*

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

2.2. Practica judiciară a Tribunalului Suprem, respectiv Decizia nr. 109 din 11 ianuarie 1973, publicată în Revista Română de Drept nr. 6/1973, pag. 163—164 — prin care s-a reținut că omorul săvârșit de către o persoană care a mai comis o infracțiune de omor se încadrează în prevederile art. 176 lit. c) din Codul penal, independent de timpul scurs de la săvârșirea faptei anterioare, de intervenția unor cauze de înlăturare a răspunderii penale pentru prima faptă ori a consecințelor primei condamnări. În același sens, fiind și Decizia nr. 2.899/1976 a

aceluiași Tribunal Suprem, publicată în „Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1976”, Decizia nr. 3.319 din 24 decembrie 1974 a Tribunalului Suprem, publicată în Revista Română de Drept nr. 7/1975, pag. 72, precum și Decizia nr. 2.369 din 26 mai 2000, publicată în Buletinul Jurisprudenței — Culegere de decizii pe anul 2000, pag. 270—272, prin care s-a statuat că săvârșirea anterioară de către inculpat a tentativei la infracțiunea de omor, chiar amnistiată, atrage încadrarea faptei în prevederile art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal anterior, deoarece legea nu prevede vreo excepție de la incidența agravantei.

În jurisprudența mai recentă a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, reflectată prin Decizia nr. 1.363 din 12 aprilie 2010, s-a stabilit că dispozițiile art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal din 1969 referitoare la omorul deosebit de grav comis de către o persoană care a mai săvârșit un omor sunt incidente, indiferent dacă în cazul condamnării pentru infracțiunea de omor comisă anterior a intervenit reabilitarea.

Potrivit considerentelor deciziei menționate s-a reținut existența agravantei determinate de împrejurarea săvârșirii anterioare a unei infracțiuni de omor, ca fapt material, neavând relevanță că a fost amnistiată ori s-a dispus reabilitarea.

VII. *Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** este în sensul că, în interpretarea art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal și a art. 169 alin. (1) din Codul penal, în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

În argumentarea opiniei exprimate s-a arătat că, la descrierea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, legiuitorul se referă la „o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor”, fără a exclude din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal persoana condamnată definitiv pentru săvârșirea anterioară a unei infracțiuni de omor ori a unei tentative la infracțiunea de omor cu privire la care a intervenit reabilitarea sau împlinirea termenului de reabilitare. S-a susținut că nu există un temei legal pentru înlăturarea elementului circumstanțial agravant din încadrarea juridică a noii fapte în ipoteza menționată în absența unei precizări prin care legiuitorul să excludă din aria de incidență a dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal ipoteza în care autorul noii infracțiuni a beneficiat de reabilitare sau de împlinirea termenului de reabilitare.

Or, în interpretarea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cuprinsul dispozițiilor art. 242 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, legiuitorul se referă la „orice faptă de ucidere a unei persoane, săvârșită cu intenția prevăzută la art. 16 alin. (3) din Codul penal, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 190 și art. 200 din Codul penal”.

În consecință, atât din dispozițiile art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, cât și din dispozițiile interpretative ale art. 242 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rezultă că reabilitarea sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior

o infracțiune de omor ori o tentativă la infracțiunea de omor nu exclude incidența elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

Din această perspectivă s-a arătat că efectul reabilitării — de a face să înceteze decăderile, interdicțiile și incapacitățile — nu poate fi extins asupra încadrării juridice și nu poate transforma infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal în infracțiunea de omor prevăzută în art. 188 din Codul penal.

De asemenea s-a arătat că infracțiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal din 1969 care are corespondent în infracțiunea de omor calificat prevăzută în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal în vigoare își menține caracterul actual, deoarece nu au intervenit modificări legislative ale elementului circumstanțial agravant din punctul de vedere al reabilitării sau al împlinirii termenului de reabilitare.

Comparativ cu art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal din 1969 s-a apreciat că art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal a introdus termenul „anterior” și a înlocuit referirea la „omor” cu referirea la „infracțiunea de omor sau tentativa la infracțiunea de omor”, confirmând soluțiile consacrate în jurisprudența privind art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal anterior, care a reținut condiția anteriorității (pentru distincția în raport cu omorul săvârșit asupra a două sau mai multor persoane) și a admis că săvârșirea anterioară a tentativei la infracțiunea de omor determină incidența elementului circumstanțial agravant.

Reiterând soluția adoptată în jurisprudență, doctrina a reținut irelevanța intervenirii amnistiei sau a împlinirii termenului de reabilitare cu privire la prima faptă pentru incidența elementului circumstanțial agravant.

IX. Punctul de vedere exprimat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară este în sensul admisibilității sesizării, apreciindu-se că intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, nu împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor.

În acest sens s-a făcut trimitere la voința legiuitorului de a sancționa un antecedent al făptuitorului, respectiv săvârșirea anterioară a unei alte fapte de omor, antecedent care există și care îl caracterizează ca deosebit de periculos, indiferent de intervalul de timp care a trecut de la săvârșirea acestuia. Prin urmare, legiuitorul, prin introducerea termenului „infracțiune”, a avut în vedere fapta de omor în materialitatea ei. Pentru existența elementului circumstanțial în discuție nu are relevanță dacă pentru fapta de omor comisă anterior autorul a fost sau nu condamnat definitiv, dacă a executat sau nu pedeapsa.

În aceste coordonate, în doctrină, s-a statuat că nu are relevanță pentru existența elementului circumstanțial în discuție dacă pentru fapta de omor anterioară a intervenit sau nu reabilitarea, amnistia ori prescripția, cu atât mai mult cu cât aceste împrejurări înlătură numai răspunderea penală sau consecințele condamnării, nu și fapta în realitatea ei.

În consecință, pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal s-a apreciat că nu are relevanță dacă pentru fapta de omor comisă anterior a intervenit reabilitarea.

De altfel, chestiunea de drept ce face obiectul prezentei dezlegări s-a considerat că nu este nouă, fiind tratată și în doctrina și jurisprudența anterioară, decizându-se în sensul anterior menționat.

Astfel, s-a precizat că, în doctrina anterioară, legiuitorul a avut în vedere exclusiv pericolul social deosebit al persoanei care a comis un omor după ce mai săvârșise un omor, iar

scurgerea timpului mai îndelungat de la primul omor nu îl face mai puțin periculos pe cel care comite din nou un omor.

Totodată, s-a susținut că prescripția, reabilitarea, amnistia sunt cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării și nu semnifică inexistența primului omor care condiționează incidența agravantei, altfel ar însemna să se ignore faptul că autorul a mai ucis o persoană.

X. Dispoziții legale incidente

Art. 189 din Codul penal. Omorul calificat

(1) Omorul săvârșit în vreuna dintre următoarele împrejurări: (...)

e) de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor;

(...)

Art. 242 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

În aplicarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, prin *infracțiune de omor comisă anterior* se înțelege orice faptă de ucidere a unei persoane, săvârșită cu intenția prevăzută la art. 16 alin. (3) din Codul penal, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 190 și art. 200 din Codul penal.

Art. 15 din Codul penal. Trăsăturile esențiale ale infracțiunii

(1) Infracțiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.

(2) Infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale.

Art. 169 din Codul penal. Efectele reabilitării de drept sau judecătorești

(1) Reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.

(2) Reabilitarea nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care condamnatul a fost scos în urma condamnării ori de redare a gradului militar pierdut.

(3) Reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță.

Art. 41 din Codul penal. Recidiva

(1) Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că se impune admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală în Dosarul nr. 6.533/107/2017, stabilind că în interpretarea art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal și a art. 169 alin. (1) din Codul penal, în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, existând o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 6.533/107/2017, aflat pe rolul Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Din verificările efectuate a rezultat și faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra chestiunii a cărei dezlegare se solicită și, de asemenea, această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

Ca urmare, admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea, din categoria instanțelor anterior enumerate, să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimul grad de jurisdicție;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— problema de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță sunt îndeplinite toate cerințele cumulative anterior enunțate.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală este investită, în Dosarul nr. 6.533/107/2017, cu soluționarea apelurilor declarate de procuror și inculpa M.M. împotriva Sentinței penale nr. 55 din 16 aprilie 2018, pronunțată de Tribunalul Alba — Secția penală, iar rezolvarea dată chestiunii de drept ce face obiectul trimiterii preliminare este susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de soluționare a fondului cauzei.

În fine, din verificările efectuate, a rezultat că problema de drept ce face obiectul sesizării nu a primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-o decizie de recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, aflat în curs de soluționare.

Constatând, deci, îndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție poate proceda la analiza pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

În opinia judecătorului-raportor, dată fiind modalitatea concretă de formulare a întrebării prealabile prin încheierea de sesizare, rezolvarea problemei de drept privind încadrarea juridică a unei fapte de omor în cazul în care, față de inculpatul condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, a intervenit reabilitarea sau s-a împlinit termenul de reabilitare implică examinarea a două chestiuni distincte.

Astfel, se impune o analiză prealabilă având ca obiect înțelesul sintagmei *„infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor”* din cuprinsul agravantei reglementate prin art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, iar subsequent clarificarea efectelor reabilitării de drept sau judecătorești și măsura în care acestea se răsfrâng asupra încadrării juridice a unei fapte penale.

O atare evaluare este necesară întrucât, conceptual, prin însăși întrebarea preliminară adresată Înaltei Curți, instanța de trimitere pleacă de la premisa că reabilitarea, cauză care

înlătură consecințele condamnării, ar putea constitui un element definitoriu în aprecierea asupra realizării elementului constitutiv agravant al infracțiunii de omor calificat în varianta incriminată de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

În ceea ce privește prima chestiune se observă că normele explicative cuprinse în titlul X din Codul penal, *„Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală”*, consacrat definirii unor termeni sau expresii cu un conținut specific dreptului penal, au fost completate prin art. 236—244 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, iar potrivit prevederilor art. 242 din actul normativ menționat: *„În aplicarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, prin **infracțiune de omor comisă anterior** se înțelege orice faptă de ucidere a unei persoane, săvârșită cu intenția prevăzută la art. 16 alin. (3) din Codul penal, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 190 și 200 din Codul penal.”*

Se observă că interpretarea autentică dată expresiei în cauză are în vedere definiția legală a infracțiunii, astfel cum este prevăzută de art. 15 alin. (1) din Codul penal, prin enumerarea trăsăturilor esențiale ale acesteia, în sensul de faptă prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.

Astfel, textul face referire la *„orice faptă”* — act de conduită, manifestare de voință exteriorizată care determină o schimbare în realitatea obiectivă, neconvenabilă ordinii sociale și, ca atare, incriminată de norma penală prin dispozițiile art. 188 din Codul penal, *„uciderea unei persoane”*, dar și la vinovăție atât ca manifestare de voință imputabilă, cât și ca element al laturii subiective a infracțiunii, sub forma intenției.

Având în vedere că infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale, asupra realizării trăsăturilor esențiale ale infracțiunii, implicit asupra tipicității unei fapte concrete, statuează în mod obligatoriu hotărârea judecătorească prin care s-a stabilit răspunderea persoanei condamnate, hotărârea definitivă beneficiind de autoritate de lucru judecat atât în ceea ce privește caracterul penal al faptei, cât și sub aspectul întrunirii elementelor constitutive prevăzute de norma de incriminare.

Reabilitarea, ca instituție de drept penal material, este definită prin efectele pe care le produce, constituind o cauză care înlătură consecințele condamnării prin aceea că face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare. Așadar, obiect al reabilitării sunt, potrivit art. 169 alin. (1) din Codul penal, incapacitățile, decăderile, nedemnitățile și interdicțiile care decurg din condamnare și care sunt perpetue. Acestea, deși decurg dintr-o condamnare, constituie consecințe extrapenale, deoarece nu funcționează ca pedepse, ci sunt menite să ocrotească anumite interese publice.

În același sens a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 304/2017, amintită în încheierea de trimitere: *„33. În ceea ce privește termenele pe durata cărora sunt incidente decăderile, interdicțiile sau incapacitățile, legiuitorul conferă instituției reabilitării — cauză legală și personală de înlăturare a consecințelor condamnării — efecte constând în încetarea decăderilor și interdicțiilor, precum și a incapacităților care rezultă din condamnare [art. 169 alin. (1) din Codul penal]. Cu alte cuvinte, consecințele extrapenale ale condamnării se produc atâta vreme cât nu a intervenit reabilitarea de drept sau judecătorească a persoanei fizice....”*

34. Efectele reabilitării se produc pentru viitor. Înlăturarea consecințelor condamnării vizează nu numai materia dreptului penal (spre exemplu, în cazul săvârșirii din nou a unei infracțiuni, nu va fi atrasă starea de recidivă sau persoana va putea să beneficieze, în condițiile legii, de instituția renunțării la aplicarea pedepsei [art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal] ori a amânării aplicării pedepsei [art. 83 alin. (1) lit. b) din Codul penal] sau a

suspendării sub supraveghere a executării pedepsei [art. 91 alin. (1) lit. b)] din Codul penal), ci și consecințele extrapenale care au derivat din condamnare, decăderile, interdicțiile sau incapacitățile încetând odată cu rămânerea definitivă a hotărârii de reabilitare [art. 169 alin. (1) din Codul penal].”

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor ce consacră efectele pe care reabilitarea le produce față de o persoană rezultă că acestea se produc pentru viitor și nu echivalează cu o *restitutio in integrum*. Astfel, reabilitarea face să înceteze caracterul de antecedent penal al condamnării anterioare, în sensul că o astfel de condamnare nu poate constitui primul termen al recidivei, exclusiv prin raportare la condițiile expres reglementate de art. 41 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care normele de drept penal sunt de strictă interpretare și aplicare. Or, în lipsa oricărei dispoziții exprese, condiția legală instituită de lege cu privire la cel de-al doilea termen al recidivei, aceea ca infracțiunea să fi fost săvârșită până la reabilitare sau la împlinirea termenului de reabilitare, nu poate fi extinsă asupra elementului circumstanțial agravant al infracțiunii de omor calificat, dată fiind natura juridică diferită a celor două criterii de agravare a pedepsei și care produc efecte distincte și succesive asupra tratamentului sancționator.

Natura juridică diferită a celor două cauze de agravare a fost subliniată și în Decizia de îndrumare a Plenului Tribunalului Suprem nr. 4 din 28 mai 1970 în care se menționează „*Faptul că omorul săvârșit anterior constituie cauză de agravare a ultimului omor — determinantă pentru încadrarea în art. 176 lit. c) din Codul penal — nu este de natură a înlătura, pentru argumentul că aceeași cauză ar constitui o dublă agravare, aplicarea prevederilor legale referitoare la recidivă sau concurs de infracțiuni, deoarece nicio dispoziție legală nu exceptează de la aplicarea acestor prevederi situațiile în care primul termen al recidivei sau infracțiunea concurentă constituie o cauză de agravare a ultimei infracțiuni.*”

Astfel, în timp ce recidiva constituie o cauză de agravare a pedepsei al cărei caracter temporar este consacrat de art. 41 alin. (1) din Codul penal, elementul circumstanțial agravant reprezintă unul din elementele constitutive ale infracțiunii prin care legiuitorul descrie în norma de incriminare conținutul infracțiunii a căruia incidență trebuie reținută ori de câte ori fapta concretă corespunde modelului legal de referință.

De altfel, reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal cu privire la persoana care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu constituie o consecință a condamnării anterioare, ci a faptului că persoana respectivă a comis o altă infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor, fapt ce reflectă o pericolozitate sporită a infractorului și justifică o sancționare mai aspră a acestuia în considerarea acestui element de fapt ce circumstanțiază persoana.

Ca atare, efectele reabilitării nu pot fi extinse, pe calea unei interpretări prin analogie, asupra a ceea ce s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat prin hotărârea judecătorească anterioară în privința caracterului penal al faptei și a tipicității infracțiunii, chestiuni asupra cărora nu se mai poate statua decât într-o cale de atac extraordinară.

A considera că intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, ar împiedica reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor ar anihila autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești prin care s-a statuat definitiv în sensul că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de persoana condamnată.

Or, importanța respectării acestui principiu constituțional a fost subliniată în numeroase rânduri în jurisprudența instanței de contencios constituțional, argumentele prezentate în Decizia nr. 126/2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu limitează cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, este neconstituțională, fiind relevante.

Astfel, Curtea Constituțională menționează: „*31. Referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea reamintește cele statuate prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, și Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, paragraful 38, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, astfel: «rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești produce un efect pozitiv care constituie temeiul juridic al executării dispozitivului hotărârii și poartă denumirea de puterea lucrului judecat. De asemenea, tot ca urmare a pronunțării unei hotărâri definitive, se produce un efect negativ în sensul că se împiedică o nouă urmărire și judecată pentru faptele și pretențiile astfel soluționate, fapt care a consacrat regula non bis in idem, cunoscută sub denumirea de autoritatea lucrului judecat.» Așadar, instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de reformare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză a cauzei.*

...

34. Întrucât principiul autorității de lucru judecat este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și în ordinea juridică comunitară, precum și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea reține că atingerea adusă acestuia prin legislația națională trebuie să fie limitată, fiind necesar ca acestui principiu să i se aducă derogare doar dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza Stanca Popescu împotriva României, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza Ryabikh împotriva Rusiei, paragraful 52). În speță, Curtea constată că motivul substanțial și imperios care justifică derogarea de la principiul autorității de lucru judecat îl constituie decizia de admitere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de instanța de contencios constituțional. Însă nereglementarea condiției ca excepția de neconstituționalitate să fi fost invocată în cauza în care s-a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere atribuie efecte ex tunc actului juridicțional al Curții, cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, determină o încălcare nepermisă a autorității de lucru judecat, o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice — element fundamental al supremației dreptului, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza Brumărescu împotriva României, paragraful 61).”

De altfel, practica judiciară a statuat constant în sensul că intervenirea unei cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant, omorul fiind calificat indiferent dacă făptuitorul a fost sau nu reabilitat pentru omorul săvârșit anterior, dacă acest omor a fost amnistiat ori dacă a intervenit prescripția, aceasta întrucât o astfel de cauză nu exclude existența faptei anterioare în materialitatea ei, iar legea nu prevede nicio

excepție de la incidența acestei agravante. În acest sens este practica judiciară a Tribunalului Suprem, respectiv Decizia nr. 109 din 11 ianuarie 1973, publicată în Revista Română de Drept nr. 6/1973, pag. 163—164, Decizia nr. 2.899/1976 a aceluiași Tribunal Suprem, publicată în „Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1976”, Decizia nr. 3.319 din 24 decembrie 1974 a Tribunalului Suprem, publicată în Revista Română de Drept nr. 7/1975, pag. 72, Decizia nr. 2.369 din 26 mai 2000, publicată în Buletinul Jurisprudenței — Culegere de decizii pe anul 2000, pag. 270—272, precum și jurisprudența mai recentă a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, reflectată prin Decizia nr. 1.363 din 12 aprilie 2010 în considerentele căreia se menționează expres că „S-a reținut corect infracțiunea de omor deosebit de grav comisă de o persoană care a mai săvârșit un omor, împrejurarea că a fost reabilitat și că nu este recidivist neavând relevanță în cauză. Existența agravantei este determinată de împrejurarea săvârșirii anterior a unei infracțiuni de omor, ca fapt material, neavând relevanță că a fost amnistiată ori s-a dispus reabilitarea.” (www.scj.ro).

Este adevărat că există deosebiri între reglementarea anterioară și cea în vigoare, însă modificarea sintagmei „de o persoană care a mai comis un omor”, cu expresia *omorul săvârșit de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor*, a urmărit înlăturarea controverselor dezvoltate în legătură cu posibilitatea reținerii agravantei chiar și atunci când antecedenta faptuitorului constă în săvârșirea unei tentative de omor. Ca atare, argumentul de ordin teleologic exprimat în susținerea opiniei potrivit căreia reabilitarea împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal nu este fundamentat.

Dispoziția interpretativă prevăzută de art. 242 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, pune capăt controversei doctrinale legate de incidența normei explicative conținute în art. 144 din Codul penal din 1969 cu privire la sintagma „săvârșirea unei infracțiuni” și în cazul particular al variantei agravante prevăzute de art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal din 1969 în care se face referire la o anumită infracțiune.

Astfel, comentariile consacrate Codului penal anterior au exprimat opinia că norma interpretativă este aplicabilă doar în cazurile în care dispoziția legală se referă în mod nedeterminat la săvârșirea unei infracțiuni, nu și în acele cazuri în care o anumită infracțiune este nominalizată în cuprinsul normei de incriminare.

O asemenea controversă s-a purtat în legătură cu infracțiunea de omor deosebit de grav, prevăzută în art. 176 alin. (1) lit. c) din Codul penal din 1969, *omorul săvârșit de o persoană care a mai săvârșit un omor*. Într-o opinie s-a considerat că omorul anterior trebuie să fie tot o infracțiune în forma faptului consumat, opinia contrară fiind aceea că elementul circumstanțial de agravare trebuie reținut și dacă antecedenta faptuitorului constă într-o tentativă de omor, opinie însușită de practica judiciară, făcându-se referire la prevederile art. 144 din Codul penal, privind expresia „săvârșirea unei infracțiuni”.

Ca atare, modificările intervenite asupra normei de incriminare nu justifică reconsiderarea unei practici judiciare consacrate și constante în contextul în care argumentele prezentate de jurisprudență își păstrează pe deplin valabilitatea și conferă previzibilitate interpretării acestor dispoziții.

Astfel, existența unei jurisprudențe a instanței supreme publicate asigură previzibilitatea interpretării dispozițiilor legale care reglementează elementul circumstanțial agravant, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale statuând constant asupra rolului instanțelor judecătorești în interpretarea și aplicarea normelor de incriminare, jurisprudență însușită și de Curtea Constituțională.

În acest sens amintim o decizie recentă a instanței de contencios constituțional, Decizia nr. 449/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 21 august 2018, în considerentele căreia se menționează expres în cuprinsul paragrafului 21, următoarele: „21. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege), se impune definirea, în mod clar, prin lege, a infracțiunilor și pedepselor aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a statuat că noțiunea de «drept» folosită la art. 7 corespunde celei de «lege» care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza Coeme și alții împotriva Belgiei, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza E.K. împotriva Turciei, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza Achour împotriva Franței, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza Kafkaris împotriva Ciprului, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza Scoppola împotriva Italiei (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei, paragrafele 78, 79 și 91]. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde, într-o mare măsură, de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele Cantoni împotriva Franței, paragraful 35, Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României, paragraful 35, Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel,

numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza S.W. împotriva Regatului Unit, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza Kafkaris împotriva Ciprului, paragraful 141, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei, paragrafele 92 și 93)."

Așadar, interpretarea autentică dată de legiuitor sintagmei „de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor” prin art. 242 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, cât și interpretarea judiciară dată de jurisprudență sunt obligatorii și convergente în sensul că reabilitarea ori împlinirea termenului

de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în timp ce interpretarea doctrinară, neunitară și neobligatorie, nu se impune prin valoarea argumentelor aduse în sprijinul opiniei contrare. Astfel, interpretarea extensivă a efectelor reabilitării, în lipsa unui text legal expres în acest sens, ar avea ca rezultat o încălcare nepermisă a autorității de lucru judecat a hotărârii judecătorești anterioare prin care s-a statuat definitiv că persoana condamnată a comis o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor.

Față de aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală în Dosarul nr. 6.533/107/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentativă la infracțiunea de omor”.

Stabilește că în interpretarea art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal și a art. 169 alin. (1) din Codul penal, în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală în Dosarul nr. 6.533/107/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispozițiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracțiune de omor sau tentativă la infracțiunea de omor, împiedică reținerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor”.

Stabilește că în interpretarea art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal și a art. 169 alin. (1) din Codul penal, în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală”.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CU DELEGAȚIE AL SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Diana Gabriela Vlădaia

ACTE ALE COLEGIULUI FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind stabilirea cuantumului cotizației de membru al Colegiului Fizioterapeuților din România și a unor taxe încasate de Colegiul Fizioterapeuților din România

Având în vedere prevederile art. 8 lit. d) din Legea nr. 229/2016 privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, precum și pentru înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Fizioterapeuților din România, coroborate cu prevederile 36 lit. x), art. 52 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 39 alin. (2) și ale art. 107 din Statutul Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 679/2017,

Consiliul național al Colegiului Fizioterapeuților din România, întrunit în ședința din data de 9.11.2018, emite următoarea hotărâre:

Art. 1. — (1) Membrii Colegiului Fizioterapeuților din România, denumit în continuare CFZRO, au obligația de a plăti anual cotizația de membru în cuantum de 25 lei/lună.

(2) Prin excepție de la alin. (1) fizioterapeuții care au dobândit calitatea de membru al CFZRO în anul 2018 și care aveau statutul de angajat sau își exercitau profesia în regim independent vor plăti cotizația pe anul 2019, în funcție de luna emiterii autorizației de liberă practică, astfel:

a) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna februarie 2018 — 275 lei;

b) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna martie 2018 — 250 lei;

c) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna aprilie 2018 — 225 lei;

d) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna mai 2018 — 200 lei;

e) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna iunie 2018 — 175 lei;

f) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna iulie 2018 — 150 lei;

g) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna august 2018 — 125 lei;

h) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna septembrie 2018 — 100 lei;

i) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna octombrie 2018 — 75 lei;

j) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna noiembrie 2018 — 50 lei;

k) membrii cărora li s-a emis autorizația de liberă practică în luna decembrie 2018 — 25 lei.

Art. 2. — (1) Membrii CFZRO care se află în următoarele situații vor plăti o cotizație în cuantum de 5 lei/lună:

a) orice formă de șomaj conform legislației în vigoare;

b) suspendarea contractului de muncă pentru concediu de maternitate pentru o perioadă de cel puțin o lună;

c) suspendarea contractului de muncă pentru concediu paternal pentru o perioadă de cel puțin o lună;

d) suspendarea contractului de muncă pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau a copilului cu handicap până la împlinirea vârstei de 3 ani;

e) suspendarea contractului de muncă pentru concediu de îngrijire copil bolnav până la vârsta de 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurrente, până la vârsta de 18 ani;

f) suspendarea contractului de muncă pentru incapacitate temporară de muncă, pentru o perioadă de cel puțin o lună;

g) suspendarea contractului de muncă din orice alte motive la inițiativa salariatului, pentru o perioadă de cel puțin o lună.

(2) Reducerea cotizației se aplică numai pentru perioada în care au intervenit situațiile de la alin. (1) și numai pe baza documentelor justificative, în cazul în care nu se solicită suspendarea calității de membru.

Art. 3. — (1) Persoanele cu handicap grad I — grav și grad II — accentuat sunt scutite de plata taxelor și a cotizației.

(2) La depunerea actelor în vederea înscrierii/reînscrierii în CFZRO și a eliberării documentelor emise de CFZRO, persoanele menționate la alin. (1) au obligația de a prezenta documentul/certificatul doveditor al gradului de handicap.

Art. 4. — (1) Membrii CFZRO care sunt pensionari și exercită profesia ca angajat sau în regim independent vor plăti o cotizație în valoare de 20 lei/lună.

(2) Membrii CFZRO care sunt pensionari și nu exercită profesia, dar doresc să își păstreze calitatea de membru vor plăti o cotizație în valoare de 5 lei/lună.

Art. 5. — Persoanele prevăzute la art. 7 lit. b)—f) din Legea nr. 229/2016 privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, precum și pentru înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Fizioterapeuților din România sunt obligați la plata cotizației și a taxelor în condițiile prezentei hotărâri.

Art. 6. — (1) Plata cotizației este indivizibilă și se efectuează anual, într-o singură tranșă, în condițiile prezentei hotărâri.

(2) În cazul în care intervine una dintre situațiile prevăzute la art. 2—4, regularizarea se va efectua după depunerea unei cereri însoțite de documentele justificative, fizioterapeutul având opțiunea de reportare a sumelor plătite pentru anul următor sau de restituire a acestora.

Art. 7. — (1) Orice alte scutiri sau reduceri ale cotizației și taxelor, în situații speciale, se acordă printr-o cerere înaintată CFZRO însoțită de documente justificative.

(2) Cererea se analizează de Consiliul național, iar hotărârea motivată se comunică solicitantului și Colegiului teritorial aferent.

Art. 8. — (1) Se stabilesc următoarele taxe pe care le încasează colegiile teritoriale:

a) taxa pentru înscriere/reînscriere în CFZRO, în cuantum de 100 lei;

b) taxa de eliberare duplicat al autorizației de liberă practică, în cuantum de 100 lei;

c) taxa de eliberare duplicat al avizului anual, în cuantum de 100 lei.

(2) Se stabilesc următoarele taxe pe care le încasează CFZRO:

a) taxa de eliberare a certificatului de status profesional, în cuantum de 100 lei;

b) taxa de eliberare a certificatului de conformitate, în cuantum de 100 lei.

(3) Taxa pentru verificarea dosarului în vederea eliberării certificatului prevăzut la alin. (2) lit. b) este în cuantum de 200 lei pentru fizioterapeuții care nu sunt membri ai CFZRO la data depunerii cererii.

Art. 9. — (1) Achitarea cotizațiilor și taxelor prevăzute la art. 8 alin. (1) se va efectua în conturile colegiilor teritoriale.

(2) Achitarea taxelor prevăzute art. 8 alin. (2) și (3) se va efectua în contul CFZRO.

Art. 10. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Consiliului național al Colegiului Fizioterapeuților din România nr. 6/2018 pentru stabilirea cuantumului cotizației de membru și a unor taxe încasate de Colegiul Fizioterapeuților din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 12 februarie 2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Hotărârea Consiliului național al Colegiului Fizioterapeuților din România nr. 28/2018 pentru aprobarea Procedurii privind eliberarea certificatului de conformitate și pentru modificarea Hotărârii Consiliului național al Colegiului Fizioterapeuților din România nr. 6/2018 pentru stabilirea cuantumului cotizației de membru și a unor taxe încasate de Colegiul Fizioterapeuților din România, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 10 august 2018, se modifică după cum urmează:

1. Titlul hotărârii va avea următorul cuprins:

„HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea Procedurii privind eliberarea
certificatului de conformitate”**

2. **Articolul 2 se abrogă.**

3. **În anexa nr. 1, la articolul 3, litera g) va avea următorul cuprins:**

„g) dovada de achitare a taxei pentru verificarea dosarului și eliberarea certificatului de conformitate.”

Art. 12. — Hotărârea Consiliului național al Colegiului Fizioterapeuților din România nr. 29/2018 pentru aprobarea Metodologiei privind întocmirea și eliberarea certificatului de status profesional curent pentru membrii Colegiului Fizioterapeuților din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 14 august 2018, se modifică după cum urmează:

— **În anexă, la articolul 3, litera g) va avea următorul cuprins:**

„g) dovada de achitare a taxei pentru eliberarea certificatului de status profesional curent;”

Art. 13. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Fizioterapeuților din România,

Elena Căciulan

București, 9 noiembrie 2018.

Nr. 37.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 098652